

UNA ALTRA VEGADA ELS PREJUDICIS ANARCOSINDICALISTES

Lev Trotski

1923

versió catalana feta per Alejo Martínez des de:

http://www.ceip.org.ar/160307/index.php?option=com_content&task=category§ionid=46&id=177&Itemid=114

El nou article del camarada Louzon conté més errors que els anteriors, si bé la seua línia principal d'argumentació pren aquesta vegada un gir totalment distint.

En els seus articles anteriors partia d'abstraccions que suposaven que els sindicats representaven el "conjunt de la classe obrera". En la meua resposta plantejé el dubte següent: "On escriu els seus articles el camarada Louzon, a França o en Sirià?". En el seu últim article ha abandonat el feble suport de les lleis universals i ha intentat recolzar-se al terreny nacional del sindicalisme francès. Diu que sí, que els sindicats francesos no són realment el conjunt de la classe treballadora sinó una minoria activa. O siga que el camarada Louzon reconeix que els sindicats són una espècie de partit revolucionari. Però aquest partit sindicalista es distingeix per ésser purament proletari en la seua constitució. Aquest és el seu gran avantatge sobre el Partit Comunista. A més en té d'altres avantatges: el partit sindicalista rebutja categòricament les institucions estatals burgeses, no "reconeix" la democràcia i no pren, doncs, part en les lluites parlamentàries.

El camarada Louzon no es cansa de repetir que ens referim a les particularitats del desenvolupament francès, únicament. En haver començat amb una àmplia generalització en què havia convertit Marx en un sindicalista, ara fa a una banda Anglaterra, Rússia i Alemanya. No contesta a la nostra pregunta de per què pertany ell a la Internacional Comunista, en companyia del minúscul Partit Comunista Anglès, i no a la Segona Internacional, com els sindicats anglesos i el Partit Laborista anglès que aquests recolzen. Louzon començà per una llei "suprahistòrica" per a tots els països i ha acabat reclamant una llei excepcional per a França. Més encara, el seu caràcter exclou la possibilitat d'una Internacional: com pot hom discutir tàctiques comunes si no hi ha premisses fonamentals comunes? És força difícil entendre per què el camarada pertany a la Intersindical Comunista. No menys difícil és entendre per què pertany al Partit Comunista Francès, havent-hi un altre que té tots els seus avantatges i cap dels seus desavantatges.

Ara, si bé el camarada Louzon deixa el pla internacional per a endinsar-se en el nacional, ignora sistemàticament la qüestió "nacional" que li plantejarem en el

nostre primer article: Quin paper exercí la CGT durant la guerra? El de Jouhaux no fou menys menyspreable i traïdor que el de Renaudel. L'única diferència consistí en el fet que el partit socialpatriòtic demostrava una certa sistematització en les seues posicions i en els seus actes, mentre que els sindicalistes patriotes, per contra, actuaven d'una forma purament empírica i justificaven les seues accions amb miserables i estúpides improvisacions. Hom podria dir que, quant a tradició patriòtica, el Partit Socialista, a causa de la seua definició, superava al semidefinit partit sindicalista. En els fons, Renaudel i Jouhaux eren el mateix.

I ara què passa? Desitja Louzon la unió d'ambdues confederacions? Nosaltres sí. La Internacional la considera necessària. Ni tan sols ens alarmariem si aquesta unió li dóna a Jouhaux la majoria. Clar que no diríem (com ho fa Louzon) que el sindicalisme és, fins i tot encapçalat per Jouhaux, Dumoulin, Merrheim i la resta, la forma més pura d'organització proletària, que comprèn "el conjunt de la classe obrera", etcètera, etcètera. Seria una tergiversació dels fets.

Però considerariem que la formació d'organitzacions obreres més àmplies, és a dir la concentració de masses proletàries majors, que conformen un camp de batalla més vast per a la lluita per les tàctiques i idees del comunisme, és un gran èxit per a la causa de la revolució. La primera cosa que es necessita per a açò és que les idees i tàctiques del comunisme no estiguen en l'aire sinó organitzades sota la forma d'un partit. Quant al camarada Louzon, no és conseqüent fins al final amb els seus plantejaments, perquè si no la seua conclusió lògica hauria d'ésser la substitució del partit per una organització sindical de la "minoria activa". El resultat inevitable en seria el reemplaçament del partit i del sindicat, ja que aqueixos sindicats que proposa el camarada Louzon són massa indefinits com partits i massa petits per a ésser sindicats.

Els arguments del camarada Louzon respecte a què els sindicats no es volen tacar amb el contacte amb les organitzacions de la democràcia burgesa li fan un feble ressò a l'anarquisme. Pot hom suposar que la majoria dels obrers organitzats en la CGTU votaran en les eleccions a favor del Partit Comunista (almenys esperem que el camarada Louzon, com a membre del Partit Comunista, els cride a fer-ho), mentre que la majoria dels membres de la confederació groga votaran al partit de Blum, Renaudel. El sindicat, com a forma organitzativa, no s'adapta a la lluita parlamentària, però els obrers organitzats als sindicats tindran igualment els seus diputats. És un simple cas de divisió del treball dins d'una mateixa classe. O potser als obrers francesos els és indiferent allò que passa al parlament? Ells no pensen així.

Els sindicats han reaccionat moltes vegades davant la tasca legislativa del parlament, i ho seguiran fent en el futur. I si, alhora, hi ha legisladors comunistes al parlament, que treballen colze amb colze amb els sindicats revolucionaris contra els actes de violència i els cops de la “democràcia” imperialista, és un avantatge i no un desavantatge.

La “tradició” francesa diu que els diputats són traïdors. Però el Partit Comunista Francès ha estat creat per a escombrar aqueixa tradició. Si algun diputat s’aparta de la línia classista, serà expulsat del partit. El nostre partit francès ha après a fer-ho i la desconfiança no té cap base.

Louzon es queixa que el partit té molts intel·lectuals petitburgesos. És cert. Però el Quart Congrés de la Internacional Comunista ho reconegué i hi adoptà una resolució, que no ha deixat de tenir el seu efecte. Hi ha més per fer per tal de consolidar el caràcter proletari del partit. Però no assolirem aquest fi mitjançant la contradictòria metafísica sindicalista del camarada Louzon, sinó amb un treball partidari sistemàtic al terreny sindical i en els aspectes de la lluita proletària. Ja hi ha un nombre considerable d’obres en el Comitè Central del nostre partit francès. Açò es reflecteix en tot el partit. La mateixa tendència se segueix, d’acord amb les resolucions del Quart Congrés, en les eleccions parlamentàries i municipals. El partit guanyarà així la confiança del proletariat revolucionari. Açò significa que el partit patirà cada vegada menys la manca de proletaris actius i competents que ocupen els llocs revolucionaris més importants i de major responsabilitat. Molt em tem que les posicions del camarada Louzon exercisquen una influència negativa sobre aquesta profunda evolució progressiva de l’avantguarda de la classe obrera francesa. Però no dubte que el comunisme superarà aquest obstacle, com tots els altres.

8 de maig de 1923